

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.140/2014/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2014. év november hó 14. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következően

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 5.B.5/2011/40. számú ítéletét ***megváltoztatja*** akként, hogy a vádlott által megvalósított bűncselekmény megnevezése és minősítése a 2012. évi C. törvény szerint az alábbi:

1 rendbeli testi sértés bűntette (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat),
1 rendbeli testi sértés bűntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés),
1 rendbeli kábítószer birtoklásának vétsége (Btk. 178. § (6) bekezdés II. fordulat).

A vádlott a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetése kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott 2007. február hó 26. napjától 2007. március 25. napjáig volt előzetes letartóztatásban. Személyi okmányának száma A.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2013. december 9. napján kelt 5.B.5/2011/40. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. testi sértés bűntettében (1978. évi IV. törvény 170.§ (1) és (5) bekezdés), 1 rb. testi sértés bűntettének kísérletében (1978. évi IV. törvény 170.§ (1) és (2) bekezdés) és 1 rb. kábítószerrel visszaélés vétségében (1978. évi IV. törvény 282.§ (1) és (5) bekezdés).

Ezért öt halmazati büntetésül 1 év, végrehajtásában 2 évre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott 3 napon belül fellebbezést jelentett be súlyosításért, a szabadságvesztés büntetés tartamának, a próbaidő tartamának felemeléséért és mellékbüntetésül járművezetéstől eltiltás kiszabásáért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.363/2014/1. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta és bejelentette, hogy azon nem kíván részt venni.

Az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során mind a perrendi szabályokat, mind a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében adott szempontokat megtartotta, megalapozott tényállást állapított meg és a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményeit is törvényesen minősítette, de tévedett az időbeli hatály vizsgálatakor és a büntetés kiszabásakor.

A törvényszék álláspontjától eltérően összességében az elbíráláskori anyagi jogszabályok alkalmazandók, mert a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb lehetősége felülírja azt, hogy a büntetési tétel alsó határa a súlyos testi sértés büntette és a kábítószerrel visszaélés vétsége tekintetében 1 hónappal megemelkedett, hiszen halmazati büntetés kiszabására került sor a halmazaton belül a legsúlyosabb bűncselekmény büntetési tételkeretei nem változtak. A középértéktől kiinduló büntetés kiszabás nem kötelező, csupán fokozottabb indokolási kötelezettség hárul az eljáró bíróságra az attól eltérés esetén, ezért ez sem teszi súlyosabbá az elbíráláskori anyagi jogszabályokat.

A mellékbüntetés szempontjából az elbíráláskori anyagi jogszabály ugyan kötelezően előírja az ittas vagy bódult állapotban vezető elkövető járművezetéstől eltiltását, de különös méltánylást érdemlő esetben mellőzési lehetőséget biztosít (Btk. 55.§ (2) bekezdés). A vádlott javára megállapítható ilyen különös méltánylást érdemlő személyi körülmény (a tárgyalási nyilatkozata szerint egyik gyermeke olyan betegségben szenved, hogy csak gépkocsival tudja megoldani az orvoshoz szállítását), így az ő esetében a járművezetéstől eltiltás elbíráláskori anyagi jogszabálya nem szigorúbb az elkövetéskorinál, mert más okból ugyan, de mellőzhetővé teszi a mellékbüntetés alkalmazását vele szemben.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság kétszeresen értékelte a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket, mert azokat nemcsak a szabadságvesztés tartamának meghatározásakor, hanem a végrehajtás felfüggesztésének indoklásakor is figyelembe vette. Nincs törvényes indok az enyhítő szakasz alkalmazására, a büntetés céljainak eléréséhez szükséges a szabadságvesztés tartamának és a felfüggesztés próbaidejének maximumára felemelni a kiszabott büntetést. A mellékbüntetés alkalmazását, a fellebbező ügyész indítványától eltérően mellőzendőnek tartotta. Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, de kiegészítendőek a Btk. 38.§ (1) és (2) bekezdés a) pontjában írtak szerint a szabadságvesztés végrehajtása elrendelésének esetére a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó megállapításokkal.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a bűncselekmények megnevezésének és megjelölésének az elbíráláskori anyagi jogszabályoknak megfelelő pontosítását, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés, a végrehajtás felfüggesztése próbaideje tartamának felemelését, a feltételes szabadságról történő rendelkezést, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője az ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak. A vádlott kiskorú gyermekére, a 7 éves időmúlásra, a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott felszólalásában arra hivatkozott, hogy két kiskorú gyermeke közül egy tartósan beteg, neki pedig az eset óta még szabálysértése sem volt.

A bejelentett fellebbezés nem alapos.

Az ítélőtábla a bejelentett ügyészi fellebbezés folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírlata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat és a megismételt eljárásra szóló iránymutatásokat maradéktalanul betartotta. A bizonyítási eljárást kellő körültekintéssel és alaposan, részletesen lefolytatta. Feltárta a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat, azokat okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan egyenként és összességében értékelte, mérlegelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. Következésképp ez a tényállás a Be. 351.§ (1) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Megjegyzendő, hogy a megállapított tényállást fellebbezési támadás nem érte.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Az általa bizonyítékként értékelt vádlotti és tanúvallomások, szakértői véleményeket részletesen és iratszerűen ismertette, majd számot adott arról, hogy a bizonyítékok közül melyeket, mely körben és miért nem tartott valónak.

Az I. tényállási pont tekintetében a vádlott beismerte a bűncselekmények elkövetését írásbeli vallomásában és tanúként tett vallomásában is. A tényállásban megállapítottakat alátámasztotta a baleseti helyszíni jegyzőkönyv, az igazságügyi műszaki és orvosszakértői vélemények, elsődlegesen tanú1, valamint tanú2 és tanú3, valamint tanú4 tanúk vallomásai azon részükben, amelyek nem voltak ellentétesek a szakértők és a baleseti helyszínelést végzők megállapításaival.

A II. tényállási pontot illetően a vádlott tagadásával szemben a természettudományos alapokon nyugvó objektív igazságügyi orvosszakértői vélemény és toxikológiai szakértő vélemény alapján a vádlott kábítószer fogyasztása megállapítható volt.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Törvényes volt a cselekmények minősítése és a jogi indokolás is megfelel a bírói gyakorlatnak.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság az időbeli hatály vizsgálatakor és abban, hogy vizsgálata eredményeként az elkövetéskori anyagi jogszabályok alkalmazása mellett döntött. E körben az ítélőtábla osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját, miszerint összességében a 2012. évi C. törvény, az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályok alkalmazandók a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb lehetősége miatt. Egyetértett a középértékkel, a halmazati büntetéssel és a járművezetéstől eltiltás kapcsán kifejtettekkel is.

Ennek megfelelően az ítélőtábla a vádlott cselekményét, a II. tényállásban rögzített cselekmény eltérő megnevezése mellett a 2012. évi C. törvény szerint minősítette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket hiánytalanul felsorolta és súlyuk, nyomatékuk szerint értékelte.

Az enyhítő körülmények túlsúlyára, elsődlegesen az elévülést megközelítő időmúlásra az ítélőtábla nem látta indokoltnak a büntetés lényeges súlyosítását arra is tekintettel, hogy számos Európai Bírósági ítélet utal arra, hogy az időmúlást a büntetés kiszabásával kell kompenzálni. A büntetési tételek, a halmazati büntetés és a 7 éves középérték ellenére osztotta az ítélőtábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, amellyel alkalmazhatónak tartotta a vádlott javára az enyhítő szakasz alkalmazását.

A büntetés kiszabását illetően a Btk. 80.§ (1) bekezdése, a 81.§ (1) és (2) bekezdése, valamint a 82.§ (2) bekezdés d) pontja került alkalmazásra.

Osztotta az ítélőtábla az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, hogy a vádlott esetében nincs szükség a járművezetéstől eltiltás mellékbüntetés kiszabására annak ellenére, hogy az új Btk. kötelezően előírja az ittas vagy bódult állapotban vezető elkövető járművezetéstől eltiltását. A vádlott két kiskorú gyermekét egyedül neveli, egyik gyermeke orvosi kezelésre szorulóan tartós beteg. A vádlottnak jelen ügy óta közlekedési szabályszegése nem volt. Mindezek alapján, de elsődlegesen családi körülményei miatt a Btk. 55.§ (2) bekezdése alapján a mellékbüntetés kiszabása mellőzhető volt.

A szabadságvesztés próbaidőre felfüggesztése a Btk. 85.§ (1) bekezdésén alapul. Helyes a Btk. 85.§ (2) bekezdése alapján meghatározott próbaidő tartama, annak lényeges súlyosítása épp a jelentős időmúlás miatt nem volt indokolt.

A helyesen meghatározott végrehajtási fokozat alapja a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja.

A vádlott a Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében - a szabadságvesztés büntetés elrendelése esetén - legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap feltételes szabadságra bocsátható.

A járulékos kérdéseket illetően az elsőfokú bíróság törvényes rendelkezéseket hozott. Az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ (1), (2) és (3) bekezdés a) pontján alapul.

Az ítélőtábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkező rész bevezető részében az őrizetben és előzetes letartóztatásban töltött időt pontatlanul rögzítette, ezt helyesbíteni kellett. Pótlólag feltüntette a vádlott személyi igazolványának számát is.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta a fenti helyesbítéssel és pótlással.

Budapest, 2014. év november hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Magócsi István

bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 5.B.5/2011/40. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.140/2014/6. számú ítéletével írt változtatással 2014. év november hó 14. napján jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2014. év november hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő